

צמיחה נפשית

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 7.40	ירושלים: 6.28
תל-אביב: 7.42	תל-אביב: 6.44
חיפה: 7.42	חיפה: 6.35
ביתר עילית: 7.40	ביתר עילית: 6.44
רבינו תם: 8.20	

הגף החמה: 6.13
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.48
סוף זמן ק"ש למ"א: 9.24
סוף זמן תפילה למג"א: 10.05
סוף זמן תפילה לגר"א: 10.29

גליון 12

פרשת מי תצא תשע"ב - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"... תמחה את זכר עמלק..." (כה, יז)

ע"י שמחה ניצולים מכל החטאים, שמחה זה אותיות שְמַחֲוֹ (כוכבי אור, ששון ושמחה) שע"י השמחה מוחים את עמלק, מוחים את העברות, ע"י השמחה יוצאים מכל העברות שבעולם. ידוע שצריך האדם להזהר מאוד להיות בשמחה תמיד כי ברגע שיש טיפת עצבות, מחמת עברה, או דאגת הפרנסה וכו' אז אדם עשוי ליפול לחטא יותר גדול מחמת העצבות. יש אנשים שהתענוג הכי גדול אצלם זה העצבות, כל החיים שלהם הם בתוך עצבות, אם אתה טיפה מנסה לשמח אותם אז אתה פשוט מרגיז אותם... הם לא טעמו טעם של שמחה בחיים שלהם. "הכלל שצריך להתגבר מאוד בכל הכוחות להיות אך שמח תמיד כי טבע האדם למשוך עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא ייסורים על כן צריך להכריח את עצמו, בכח גדול להיות בשמחה תמיד" (ליקוטי מוה"ר, כד' תנינא).

אדם נכנס לעצבות בשביל להשכיח את כל היסורים שעוברים עליו, העצבות מכניסה אותו למין מרה שחורה, מרדימה לו את המחשבה, משתקת לו את החושים, עצבות זה סם מרדים, שנותן "שקט", "שלווה", אבל זה רק דמיון. להיפך - העצבות היא רק מגבירה את היסורים ומגדילה אותם. לכן עיקר העבודה של האדם, זה המלחמה עם העצבות, ולזה צריך מסירות נפש, לא לתת אף פעם לעצבות להשתלט, אומר ר' נתן להילחם ביאוש צריך מסירות נפש, השמחה לא באה ככה סתם, השמחה זה הכי קשה מכל הדברים, המניעות הכי גדולות זה על השמחה, כל מה שהשטן נלחם זה רק בשמחה. בזה הוא נלחם, כל המלחמה שלא תהיה שמח, זה מעשה השטן שלא תהיה בשמחה, שלא תרקוד, ולא תשמח, כל אחד עובר עליו עלבונות ובוזיונות, הרפתקאות בגוף ונפש. יש הרבה סיבות להיות בעצבות, וזה הטבע של האדם להיות בעצבות, אבל עם שמחה אפשר הכל לסדר, אם אדם רוקד ושר לה, אז כל השפע מגיע אליו. אין שום סיבה להיות בעצבות, לכל אחד יש שכל אדיר, כל אחד יכול להגיע לכל הדברים שבעולם, רק אדם צריך לצאת מכל העצביות. עם שמחה זוכים להפוך את הירידה לעליה, להמתקת כל הדינים, לכל הישועות. עיקר קטרונו והתגרותו של המן עמלק הוא על השמחה, הוא לא יכל לסבול את השמחה של עם ישראל, הם רוקדים, שמחים, שרים, בחגים ובשבתות וכו'. מה זה שבת? שבת זה שמחה וריקודים, ששה ימים קיבלת אוכל, ברוך ה' אתה לא חולה, תתחיל לרקוד ולשמוח, אשתך בריאה תתחיל לרקוד ולשמוח, יש לך ילדים? תתחיל לרקוד ולשמוח, עוד אין לך ילדים? בזכות השמחה והריקודים יהיה לך ילדים, עוד אין לך ילדים? עוד אין לך שידוך? בזכות השמחה יהיה לך שידוך. מגיע שבת צריך לשבת עם הילדים לשמוח איתם, ולשיר איתם בהתלהבות וחשק, לא להגיד אני מסכן, אני מיואש, קשה לי לשמוח, מה זה קשה לי לשמוח? לכולם קשה לשמוח, צריך מסירות נפש להגיע לשמחה. ע"י השמחה אדם מכניע את כל הקליפות, נטור מכל הטומאות, ע"י השמחה אפשר לרפאות את כל המחלות שבעולם. אדם רואה שהוא נכשל, שהגוף התגבר עליו, עמלק התגבר עליו ורוצה להפילו בעצבות ומרה שחורה, אף על פי כן אסור לו ליפול בדעתו, הוא צריך מיד לחפש חברים, לרקוד איתם, לשמוח איתם, להגיד תהילים, לחפש כל מיני עצות איך להיות שמח. אדם צריך לדעת שהעבירות לא שייכות לנשמה שלו, הנשמה תמיד צדיקה, תמיד טהורה, תמיד קדושה, כל מה שאדם נופל לחטאים, זה מחמת שהוא לא מספיק שמח, ולכן אסור ליפול בדעתו משום דבר בעולם משום חטא שבעולם, אם נכשלת באיזה עברה, תעשה תשובה... תתחיל לשמוח, לשיר, לנגן, להגיד תהילים, העיקר לא ליפול בעצבות, כי זה המלחמה בין הנשמה לעמלק - היצר הרע, שרוצה להפיל אותך לעצבות, זה לא שנהיית רשע ח"ו, אלא זה "המלחמה" זה קרב בין הנשמה האלוהית לעמלק. וצריך להמשיך הלאה את הקרב, עם שמחה, שירים, נקודות טובות. "ועל כן ע"י שאינו מניח להפיל את עצמו ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוצא בעצמו איזה נקודות טובות... ע"י נעשים ניגונים ואזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה'" (ליקוטי מוה"ר, רפ"ב) כי עמלק רוצה להשכיח מהאדם את הנקודות הטובות שלו. המלחמה של עמלק היא בכל אחד, להגיד לו - אתה כבר לא שווה, אין לך שום טוב. אבל הצדיקים מלמדים אותנו להיפך, - אתה מלא נקודות טובות, אתה מלא טוב! כי אם נכשלת אז עכשיו תשמח עוד יותר. תראה איזה יצר הרע קיבלת, תראה עם איזה יצר הרע אתה מתמודד כל יום! ואתה במצב הקשה הזה עוד מתגבר ועושה מצות? אתה עוד צם ביום כיפור? אתה עוד שומר שבת? אתה עוד מניח תפילין? שזה הכתר של המלך, מתעטף בציצית? שזה הלבוש של המלך. אז ראוי שתשמח יותר ויותר... אדם עבר עליו ירידות, הוא יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, הוא יכול לספר לאנשים גם על עבר ככה, גם לי קרה ככה, להגיד לאנשים: תעשה תשובה - קשה לך, אתה לא יודע איך? תראה אני הייתי שם, באותו מקום שאתה היית, הנה אני עשיתי תשובה, תעשה גם אתה. כל הירידות שאדם עבר, זה כדי שהוא יהיה מורה דרך, הוא היה בתוך הקליפות והוא יצא, כדי שיראה לאנשים איך יוצאים מהקליפות, כל הירידות שאדם עבר, איפה שהוא עבר, הוא רק היה שליח, הוא רק כמו צוללן שמורידים אותו לעמקי ים, להוציא אנשים ולהציל אותם. אומר "הנועם אלימלך" יש קליפה שלא נותנת לגאולה לבוא, לא נותנת לגאולה להתגלות. וצריך לדעת איך לשבור את הקליפה הזאת, איך לפצח אותה. כל אדם נמצא בקליפה מסוימת, קליפה של תאוות, קליפה של עצבות, קליפה של "סתימו דמוחין". אם רוצים להכניע את הקליפה צריך להיות בשמחה כי אי אפשר להכניע את הקליפה רק ע"י שמחה וכשאדם מחזק את עצמו ומתגבר להיות בשמחה אז כל העצבות וכל הגלויות וכל הצרות נופלות ומתבטלות.

<p>להצלת הרב והרבנית שליט"א</p>	<p>להצלת אודל בת חיה תחיל</p>	<p>להצלת שרה בת אודל תחיל שמואל אייזיק בן גרציה הי"ו בן זכר</p>	<p>להצלת נתן בן מרים הי"ו פיגא בת מרים תחיל נפתלי בן מרים הי"ו</p>	<p>לרפואת חיה בת טובה תחיל</p>
--	--	--	---	---

בני מלך

שלמות החיסרון

יחס טוב בעצמו, אז אפילו אם מצליח לו הכל, הוא יראה שבעומקים יש לו שם הרבה הרבה כשלונות, ושם, במקומות האלה של הכשלונות, אם הוא נבהל מהכשלונות אז הוא בכלל לא במסלול. אדם צריך לקחת את האור האלוקי הזה שהוא בחינת אין, ועם זה להשלים את כל החסרונות שיש לו. לתוך כל חסרון להכניס נשמה אלוקית, בכל מיני צורות: במוסיקה, בריקוד, בשיחה עם ה' - העיקר לא להיות בעצבות. עצבות זה כפירה. אדם חייב להתגבר על העצבות ולהיות שמח, להרגיש שבשמחה שלו הוא מולך על הכל. וכשהכל נכשל אצלו, והכל לא טוב לו, הכל לא מצליח לו, יש דבר אחד מוצלח - שהוא יודע שאין כאן כלום, שיש כאן רק את השם. אין כלום בעולם הזה. רק ה'. הכבוד הוא רק של השם."

את היום שלהם. בבוקר קמים, בצהריים כבר נפלתי כי אכלתי יותר מדי, או שדברתי יותר מדי, או פתאום תקפה אותי עצבות ולא הצלחתי בזה, ולא הצלחתי בזה, ואז בעצם הבריאה לא מגיעה ליעודה, היא לא מגיעה לזה שאנחנו נראה את כל הדברים הנפלאים ונשיר לה' שירה. דוד המלך - למה הוא דוד המלך? ולמה הוא משיח? כי הוא, מתוך כל המצבים הכי קשים, במדבריות, כשהשמש קופחת, במצבים הכי קשים הוא הצליח להרים הכל למעלה, "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך" ולעשות לנו, לכל הדורות, ספר תהילים כזה נפלא.

המצויאות שלנו בעולם הזה שאנחנו מקבלים סטירות לחי, בזיונות, כשלונות, מי ש'ה' אוהב אותן, הוא מקבל בזיונות וכשלונות ולא מצליח לו פה, ולא מצליח לו שם, ואם הוא

"איזה בריאה שהוא יתברך ברא לנו. איזה בריאה שהוא ברא, איזה ימים ואיזה נהרות ואיזה עצים ואיזה פרחים ואיזה צבעים, הרי אנחנו כל פעם שוכחים את זה. אנחנו חיים בתוך עיר, לא רואים עכשיו איזה סוגי דגים יש בים, ואיזה סוגי פרחים, ואיזה סוגי ציפורים, ואיזה סוגי חיות, אי אפשר בכלל לתאר איזה דברים שיש. ועדיין לא דיברנו הלאה והלאה מה שיש בעולמות העליונים המלאכים והכרובים, ומה זה ענגים, ומה זה הגשמים - אי אפשר לשער בכלל את כל הבריאה הנפלאה הזו ש'ה' ברא אותה. והכל כדי שיראו את כל הפאר הזה ויעבדו עם הפאר הזה את הקב"ה ויעלו את זה למעלה. כי אם זה נשאר למטה אז מה יוצא מזה? יוצא שכל הבריאה לא הגיעה לשלמותה. מי רואה? מי מסתכל? כולם רק בוכים. כולם בקושי גומרים

פרבראות התורה

"זכור את אשר עשה לך עמלק וכו' אשר קרך בדרך" (כה, יז-יח)

"זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך... ויזנב בך כל הנחשלים אחריך" (כה, יז)

"קרך" מלשון מקרה ח"ו בחי' פגם הברית שזה עיקר היצה"ר (ליקו"א ב), וזהו "קרך" לשון קרירות, היינו שהוא מקרר לב האדם מלהתחזק בתפילה, שצריכה להיות בחמימות ודקדוקה, בחינת "חם לבי בקרבי וכו' דברתי בלשוני וכו'", כי הוא המסית למה שמסית והעיקר בפגם הברית, והוא המחליש הדעת מלהתחזק בתפילה על זה, מאחר שרואין שזה כמה שצועקים ואינם נושעים ח"ו, וזהו "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך", שהוא מתגבר רק על החלושי כח שבישראל, וזהו "אתה עיף ויגע ולא ירא אלקים", ירא אלקים זה בחי' תפלה שהיא בחי' יראה, כ"ש "יראת ה' היא תנהלך", היינו שאתה עיף ויגע ואינך מתחזק בתפילה שהיא בחי' יראת אלקים, וזה בא ממנו בעצמו שהוא מחליש דעתך וכו', והזהירה התורה לזכור זאת היטב, כי צריכים לזכור זאת היטב בלב, כי התגברותו בחלישות הדעת הזאת הוא בלי שעור, וצריכים לזכור א"ע בכל פעם בגודל האזהרות של הצדיקים אמתיים, שהזהירונו בכמה לשונות לבלי לייאש בעצמנו מן הרחמים בשום אופן. (ליקוטי הלכות נחלת ד,יא)

הצדיק רבי שמחה בונים מפשיסחא היה אומר: מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק", ומצות "תמחה את זכר עמלק" הסמוכה לה, נאמרו בלשון יחיד. ויש בכך מוסר השכל לישראל, שבכל דור ודור, עמלק היה יכול לנצח את היחיד בישראל, שפרש מן הכלל, והענן היה פולטו מוחץ למחנה (כפי שרש"י פרש, שעמלק הצליח לפגוע באותם אנשים - "...כל הנחשלים" שהיה הענן פולט אותם מחמת חטאייהם. לעומת זאת, המוני ישראל, שדבקו זה בזה באהבה וברעות, היה הענן מגן עליהם, והם לא נפלו ביד עמלק. דרך זו צריכה לשמש קו מנחה לנו ולבנינו אחרינו, שכל זמן שישראל יהיו שרויים באחדות, לא תהיה ל"עמלק" (כינוי לשונאי ישראל) שליטה עליהם. (בני ציון)

קריאת קודש

סיפור לפרשה

"כוחו של בטחון בה"

"וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה"

מעשה בכפרי אחד, שגר עם אשתו יותר מעשר שנים, ולא נתברך בבנים. אמרו לו כמה ממיועיו: "הגיע הזמן שתגשר את אשתך העקרה, ותשא לך אישה אחרת, שתזכה אותך במורה כפרי-בטן". אולם הכפרי התמסר דחה הצעה זו של מיועיו, כי חש בשכלו הפשוט, שאין זו מן המידה לגרום עונגות-נפש לבת ישראל כשרה. פעם התארז בביתו של הכפרי חסיד אחד, שהיה מתלמידיו המובהקים של המגיד רבי ישראל מקונוניץ. סח לפניו הכפרי את מרי לבו, ובקש ממנו עצה טובה שתחלץ אותו ממצוקתו. אמר החסיד האורח לכפרי: "אם תשמע לעצתי, השכם נא לפתחו של המגיד הגדול מקונוניץ, שכבר החיש ישועה ופדות לכמה וכבר עקרות". מהרו הכפרי ואשתו ובא אצל המגיד, והתחננו לפניו שיברך אותם בורע של קימא. המגיד הוקן התבונן בפני הבאים, ולבסוף קרא אליהם בפסקנות: "אם רוצים אתם בבו, עליכם לשים על שלחני חמשים ושנים וזוהבים-כמנין ב'ן'. "חמשים ושנים וזוהבים"? - קרא הכפרי בתדהמה - "הרי זה סכום גדול, המצוי רק בידי עשירים מופלגים. שמה יסתפק הרבי בעשרה וזוהבים? אך המגיד עמד על דרישתו, שעל האיש להביא בהקדם חמשים ושנים וזוהבים, טבין ותקילין. בלית ברירה שב הכפרי לביתו, והחל מפשפש - אחר מטבעות כסף. לבסוף צבר תיק מלא מעות, שסכומן עלה לעשרים וזוהבים, ובא אצל המגיד. "יראה נא הרבי מה רב הכסף המצוי בתיק זה!" - קרא הכפרי בקול תחנונים - "יסתפק במספר - הזוהבים שהבאתי הפעם". "עליך להביא חמשים ושנים וזוהבים" - חזר המגיד ואמר - "ולא פחות מזה". נשא הכפרי את שתי ידיו כלפי מעלה בתנועת יאוש, וקרא לעבר אשתו: "בואי נלך מכאן, וה' יעזור לנו גם בלי המגיד!". באותו רגע אורו עיניו של ר' ישראל, וקרא לעברם בקול בוטה: "לכו נא לביתכם לשלום, כי קרובה ישועתכם לבוא ממרום". לא עברו ימים מרובים- ודברי הצדיק התקיימו במלואם, כי גדול כוחו של בטחון בה, הנובע ממעמקי הלב...

יום אחד נכנסה אשה צעירה לחדר תלמודו של רבי אייזיל חרף, רבה של סלונים, וקראה בעניינים דומעונית: 'צרה גדולה נתרגשה עלי לא מכבר - בעלי, נותן לחמי, עוב בקר אחד את הבית, ועתה נותרתי כספינה טרופה, המטלטלת על פני המים'. רבי אייזיל זמן אליו בדחיפות את הבעל, והחל מדבר על לבו, על מנת שישבו לביתו, וידור בשלום עם אשתו. אולם הבעל דחה את כל ההצעות של הרב, והכריז בתקיפות רבה: 'אשה זו שנואה עלי, ואין כוחי לדור עמה בכפיפה אחת!' 'אם זה המצב...' - קרא רבי אייזיל - 'תן מיד גט לאשתך, ושחרר אותה מעינותה!'

הרהר הבעל רגע קט, ואחר-כך אמר: שאני מוכן לגת נטת לאשתי תמורת מאה רובל...': כששמעה זאת האשה, שהשתנה בחדר הסמוך, פרצה בבכי מר וקראה: 'מהיכן אקח מאה רובל? הרי עניי מרודה אני, ואין לי פרוטה בכיס!' רבי אייזיל התרגש מאד מדברי האשה, ובלא אמר דברים נטל מארון הספרים מסכת קדושין, ופתח אותה בדף הראשון, מול עיני הבעל הנדהם, ואמר לו: 'קרא בפך מה שאומרת כאן המשנה: 'האשה נקנית (=נישאת לבעלה) בשלש דרכים, וקונה את עצמה (-מתחררת מן הנשואין) בשתי דרכים... בגט ובמיתת הבעל'. מעתה הברירה בידך לבחור לך, באיזו משתי הדרכים המצויות במשנה תשתחרר אשתך מכבלי הנישואין, שבהם היא נתונה בשעו זו...'. הבעל הסרב נחרד מאד מדברי הרב, והסכים לכתוב גט לאשתו בלא נתנאים...

שבת שלום!

היה שותף בהפצת דברי רבנו הקדוש מפי הרה"ח ר' אליעזר ברלנד שליט"א בתרומה סמלית של 1 ש"ח ביום, שמך יועבר לברכה אצל הרב שליט"א לפני ראש השנה לזרע בר-קיימא, לרפואה, לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'

טל: 052-7639126 - 052-7602440